

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (kuudes jaosto)

8 päivänä heinäkuuta 1999 *

Asiassa C-5/93 P,

DSM NV, kotipaikka Heerlen (Alankomaat), edustajanaan asianajaja I. G. F. Cath, Haag, prosessiosoite Luxemburgissa asianajotoimisto L. Dupong, 14 a rue des Bains,

valittajana,

jossa valittaja vaatii muutoksenhaussaan Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen (ensimmäisen jaoston) asiassa T-8/89 REV, DSM vastaan komissio, 4.11.1992 antaman määräyksen (Kok. 1992, s. II-2399) kumoamista,

vastapuolena:

Euroopan yhteisöjen komissio, asiamiehenään oikeudellisen yksikön virkamies B. J. Drijber, prosessiosoite Luxemburgissa c/o oikeudellisen yksikön virkamies C. Gómez de la Cruz, Centre Wagner, Kirchberg,

vastajaana ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa,

* Oikeudenkäyntikieli: hollanti.

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN (kuudes jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja P. J. G. Kapteyn sekä tuomarit G. Hirsch, G. F. Mancini (esittelevä tuomari), J. L. Murray ja H. Ragnemalm,

julkisasiamies: G. Cosmas,

kirjaajat: apulaiskirjaaja H. von Holstein ja johtava hallintovirkamies D. Lou-
terman-Hubeau,

ottaen huomioon suullista käsittelyä varten laaditun kertomuksen,

kuultuaan asianosaisten 12.3.1997 pidetyssä istunnossa esittämät suulliset huo-
mutukset,

kuultuaan julkisasiamiehen 15.7.1997 pidetyssä istunnossa esittämän ratkai-
suehdotuksen,

on antanut seuraavan

tuomion

- 1 DSM NV (jäljempänä DSM) on yhteisöjen tuomioistuimeen 7.1.1993 toimitta-
mallaan valituksella hakenut muutosta EY:n tuomioistuimen perussäännön
49 artiklan nojalla ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen asiassa T-8/89
REV, DSM vastaan komissio, 4.11.1992 antamaan määräykseen (Kok. 1992,
s. II-2399; jäljempänä valituksenalainen määräys), jolla on jätetty tutkimatta
valittajan tekemä purkamishakemus ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen
asiassa T-8/89, DSM vastaan komissio, 17.12.1991 antamasta tuomiosta
(Kok. 1991, s. II-1833).

Tosiseikat ja asian käsittelyn vaiheet yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa

- 2 Valituksen taustalla olevat tosiseikat, sellaisina kuin ne ilmenevät edellä mainitussa asiassa DSM vastaan komissio annetusta tuomiosta ja valituksenalaisesta määräyksestä, ovat seuraavat.

- 3 Useat Euroopan petrokemianteollisuudessa toimivat yritykset nostivat ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa kumoamiskanteen ETY:n perustamissopimuksen 85 artiklan soveltamisesta 23 päivänä huhtikuuta 1986 tehdystä komission päätöksestä 86/398/ETY (asia IV/31.149 — Polypropeeni; EYVL L 230, s. 1; jäljempänä polypropeenipäätös).

- 4 Komission tekemien toteamusten mukaan, jotka ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on tältä osin vahvistanut, ennen vuotta 1977 polypropeenimarkkinoille toimitti tavaraa kymmenen tuottajaa, joista neljällä (Montedison SpA [jäljempänä Monte], Hoechst AG, Imperial Chemical Industries plc ja Shell International Chemical Company Ltd) oli yhteensä 64 prosenttia markkinoista. Kun Monten hallussa olleiden patenttien voimassaoloaika oli päättynyt, markkinoille tuli vuonna 1977 uusia tuottajia, mikä johti siihen, että tosiasiallinen tuotantokapasiteetti kasvoi huomattavasti ilman, että kysyntä olisi kuitenkaan vastaavasti kasvanut. Tämän seurauksena tuotantokapasiteetin käyttöaste nousi vuoden 1977 60 prosentista vuoden 1983 90 prosenttiin. Kukin kyseisenä ajankohtana yhteisössä toimineista tuottajista myi tuotetta kaikissa tai lähes kaikissa jäsenvaltioissa.

- 5 DSM kuuluu vuonna 1977 markkinoille tulleisiin uusiin tuottajiin. Sen osuus Länsi-Euroopan markkinoista oli noin 3,1 ja 4,8 prosentin välillä.

- 6 Komissio esitti useissa alan yrityksissä samanaikaisesti tehtyjen tutkimusten perusteella useille polypropeenin tuottajille 6 päivänä helmikuuta 1962 annetun neuvoston asetuksen N:o 17 (perustamissopimuksen 85 ja 86 artiklan ensimmäinen täytäntöönpanoasetus; EYVL 1962, 13, s. 204) 11 artiklan nojalla tietojensaantipyynnöitä. Edellä mainitussa asiassa DSM vastaan komissio annetun

tuomion 6 kohdasta ilmenee, että saatujen tietojen perusteella komissio päätteli, että kyseiset tuottajat olivat vuosien 1977 ja 1983 välisenä aikana rikkoneet EY:n perustamissopimuksen 85 artiklaa (josta on tullut EY 81 artikla) siten, että ne olivat hinta-aloitteilla säännöllisesti asettaneet hintatavoitteita ja kehittäneet vuosittaisen myynnin valvontajärjestelmän jakaakseen käytettävissä olevat markkinat sovittujen tonnien tai prosenttimäärien perusteella. Tämä johti siihen, että komissio aloitti asetuksen N:o 17

3 artiklan 1 kohdassa säädetyn menettelyn ja lähetti useille yrityksille, muun muassa DSM:lle, kirjalliset väitetiedoksiannot.

- 7 Menettelyn päätteeksi komissio teki polypropeenipäätöksen, jossa se totesi, että DSM oli rikkonut perustamissopimuksen 85 artiklan 1 kohtaa osallistumalla muiden yritysten kanssa DSM:n osalta tarkemmin määrittelemättömästä ajankohdasta vuosien 1977 ja 1979 välillä ainakin marraskuuhun 1983 saakka vuoden 1977 puolivälissä aloitettuun sopimukseen ja yhdenmukaistettuun menettelytapaan, joilla polypropeenä yhteismarkkinoille toimittavat tuottajat

— ottivat toisiinsa yhteyttä ja tapasivat toisiaan säännöllisesti (vuoden 1981 alusta lähtien kahdesti kuukaudessa) salaisissa kokouksissa keskustellakseen kauppapolitiikastaan ja tehdäkseen siitä päätöksiä;

— asettivat aika ajoin tuotteelle ”tavoite”- (tai vähimmäis)myyntihintoja yhteisön jokaisen jäsenvaltion osalta;

— sopivat erilaisista toimenpiteistä, joilla oli tarkoitus yksinkertaistaa tällaisten tavoitehintojen käyttöönottoa, kuten (lähinnä) väliaikaisista tuotannonrajoituksista, tavarantoimituksia koskevien yksityiskohtaisten tietojen vaihdosta, paikallisten kokousten järjestämisestä ja vuoden 1982 loppupuolelta alkaen seurantajärjestelmästä, jolla oli tarkoitus korottaa hintoja tiettyjen asiakkaiden osalta;

- korottivat samanaikaisesti hintoja edellä mainittujen tavoitteiden täytännönpanemiseksi;
 - jakoivat markkinat keskenään antamalla kullekin tuottajalle vuosittaisen myyntitavoitteen tai ”kiintiön” (vuosina 1979, 1980 ja ainakin osan vuotta 1983) tai koko vuotta koskevan lopullisen sopimuksen puuttuessa vaatimalla tuottajia rajoittamaan kuukausittaisia myyntejään jonkin aikaisemman ajanjakson myynnin mukaisiksi (vuosina 1981 ja 1982) (polypropeenipäätöksen 1 artikla).
- 8 Tämän jälkeen komissio määräsi kyseiset eri yritykset lopettamaan välittömästi nämä lainvastaisuudet ja pidättymään tulevaisuudessa kaikista sopimuksista tai yhdenmukaistetuista menettelytavoista, joilla voi olla samanlainen tai samankaltainen tarkoitus tai vaikutus. Komissio määräsi ne lopettamaan myös kaikki yleensä liikesalaisuuden piiriin kuuluvia tietoja koskevat tietojenvaihtojärjestelyt ja huolehtimaan siitä, että kaikkia yleisiä tietoja koskevia tietojenvaihtojärjestelyjä (kuten Fides) hallinnoidaan niin, että sellaisia tietoja ei vaihdeta, joiden perusteella voidaan yksilöidä useiden määrättyjen tuottajien käyttäytyminen (polypropeenipäätöksen 2 artikla).
 - 9 DSM:lle määrättiin 2 750 000 ecun eli 6 657 640 Alankomaiden guldenin (NLG) suuruinen sakko (polypropeenipäätöksen 3 artikla).
 - 10 DSM nosti 31.7.1986 tästä päätöksestä kumoamiskanteen yhteisöjen tuomioistuimessa, joka siirsi 15.11.1989 antamallaan määräyksellä asian Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen perustamisesta 24 päivänä lokakuuta 1988 tehdyn neuvoston päätöksen 88/591/EHTY, ETY, Euratom (EYVL L 319, s. 1) nojalla ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen käsiteltäväksi.
 - 11 DSM vaati ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa, että polypropeenipäätös kumotaan tai julistetaan pätemättömäksi joko kokonaan tai osittain, että sille

määrätty sakko peruutetaan tai sen määrää alennetaan, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin määrää kaikki tarpeellisiksi katsomansa toimenpiteet ja että komissio veloitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

- 12 Komissio vaati kanteen hylkäämistä ja kantajan velvoittamista korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

- 13 Edellä mainitussa asiassa DSM vastaan komissio antamallaan tuomiolla ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin hylkäsi kanteen ja velvoitti DSM:n korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

- 14 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen julistettua yhdistetyissä asioissa T-79/89, T-84/89—T-86/89, T-89/89, T-91/89, T-92/89, T-94/89, T-96/89, T-98/89, T-102/89 ja T-104/89, BASF ym. vastaan komissio (jäljempänä PVC-tapaukset), 27.2.1992 antamansa tuomion (Kok. 1992, s. II-315) DSM osoitti 5.5.1992 komissiolle pyynnön, jossa se vaati sitä joko palauttamaan perusteettomana suorituksena DSM:n maksaman sakon sekä sen asiassa T-8/89 käytyä oikeudenkäyntiä varten hankkimaan pankkitakaukseen liittyvät kulut ja korot tai siinä tapauksessa, että komissio katsoisi, ettei sakkoa ole maksettu perusteettomasti, antamaan selityksiä 19.5.1992 mennessä. Komissio ei vastannut tähän pyyntöön.

- 15 DSM teki 26.5.1992 ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen jättämällään hakemuksella EY:n tuomioistuimen perussäännön 41 artiklan ja ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 125 artiklan nojalla purkamishakemuksen edellä mainitussa asiassa DSM vastaan komissio annetusta tuomiosta.

- 16 DSM vaati ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta toteamaan, että purkamishakemus oli tehty määräajassa, määräämään asian selvittämistoimista ja erityisesti ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 64 artiklan 3 kohdan c ja d alakohdassa tarkoitetuista asian selvittämistoimista, purkamaan edellä mainitussa asiassa DSM vastaan komissio annetun tuomion, julistamaan

polypropeenipäätöksen mitättömäksi tai ainakin pätemättömäksi, peruuttamaan sille määrätyn sakon tai ainakin alentamaan sen määrää, velvoittamaan komission palauttamaan välittömästi sille mitättömän tai ainakin pätemättömän päätöksen nojalla maksetun sakon korkoineen ja kuluineen, sellaisina kuin ne on lueteltu DSM:n 5.5.1992 komissiolle lähettämässä kirjeessä, velvoittamaan komission korvaamaan oikeudenkäyntikulut, mukaan lukien edellä mainitussa asiassa DSM vastaan komissio annettuun tuomioon johtaneesta menettelystä aiheutuneet kulut. Valituksenalaisen määräyksen 6 kohdasta ilmenee, että DSM:n mukaan polypropeenipäätöksen olemassaoloa on syytä epäillä sillä perusteella, että siihen saattaa liittyä samoja virheitä kuin ne, jotka olivat PVC-tapauksissa annetun tuomion kohteena.

- 17 Komissio vaati ensisijaisesti, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin jättää vaatimukset tutkimatta, tai toissijaisesti, että se toteaa ne perusteettomiksi, ja joka tapauksessa, että se velvoittaa DSM:n korvaamaan kyseisessä oikeusasteessa aiheutuneet oikeudenkäyntikulut.

Valituksenalainen määräys

- 18 Valituksenalaisen määräyksen 14 kohdasta ilmenee, että sen jälkeen, kun ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin oli palauttanut mieleen EY:n tuomioistuimen perussäännön 41 artiklan ensimmäisen kohdan sisällön, joka kyseisen perussäännön 46 artiklan ensimmäisen kohdan nojalla soveltuu asian käsittelyyn ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa, se totesi tästä määräyksestä seuraavan, että tuomion purkaminen ei ole varsinainen muutoksenhakukeino vaan ylimääräinen muutoksenhakukeino, jonka avulla käsittelyn päättäneen lopullisen tuomion oikeusvoima voidaan kyseenalaistaa niiden tosiseikkoja koskevien toteamusten vuoksi, joihin tuomioistuin on perustanut ratkaisunsa. Tuomion purkaminen edellyttää, että tietoon tulee sellaisia ennen tuomion julistamista tapahtuneita tosiseikkoja, joita ei tuomion antanut tuomioistuin eikä myöskään purkamishakemuksen esittäjä ole tähän mennessä tiennyt ja joiden perusteella tuomioistuin olisi saattanut päätyä toisenlaiseen ratkaisuun, jos se olisi voinut ottaa ne huomioon.
- 19 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoi määräyksen 15 kohdassa, että sen käsiteltävänä oli kysymys siitä, oliko purkamishakemuksen esittäjä näyttänyt, että sillä oli ollut tiedossaan sen purkamishakemuksessaan esittämät tosiseikat eli se, ettei tiedoksi annettu polypropeenipäätös eikä varsinkaan sen hollanninkie-

linen versio ollut ollut komission jäsenten kollegion käsiteltävänä, sekä muut PVC-tapauksissa annettussa tuomiossa esiin tuodut lainvastaisuudet vasta edellä mainitussa asiassa DSM vastaan komissio annetun tuomion julistamisen jälkeen. Tältä osin ”uusi tosiseikka”, johon DSM vetoaa hakemuksensa tueksi, oli näytetty toteen eri aikoina tapahtuneiden ja ilmenneiden luonteeltaan erilaisten seikkojen ja todisteiden yhdistelmällä. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimien totesi siten määräyksen 16 kohdassa, että oli tutkittava, oliko DSM tiennyt nämä seikat ja todisteet huomioon ottaen ne tosiseikat, joihin se oli vedonnut, ennen edellä mainitussa asiassa DSM vastaan komissio annetun tuomion julistamista.

20 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi määräyksen 17 kohdassa niistä aineellisista muutoksista ja lisäyksistä, joita väitettiin tehdyn DSM:lle tiedoksi annetun polypropeenipäätöksen sanamuotoon, että DSM:n esiin tuomat tyografiset erot ilmenivät 30.5.1986 tiedoksi annetun polypropeenipäätöksen sanamuodosta, joten ne oli saatettu DSM:n tietoon jo kyseisenä ajankohtana. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen mukaan sama koskee polypropeenipäätöksen sivunumeroinnin jaksoittaisuutta, tiedoksi annetun päätöksen esilehdellä olevaa mainintaa ”päätösehdotus 23.5.1986” sekä polypropeenipäätöksen tekemisen ja sen tiedoksi antamisen välillä kuluneen ajan pituutta.

21 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoi määräyksen 18 kohdassa seuraavaa:

”Lisäksi on korostettava, että purkamishakemuksen esittäjän esiin tuomien muutosten ja lisäysten sisältöä on selvitetty riittävästi PVC-tapauksissa 10.12.1991 pidetyssä istunnossa, jonka aikana komission asiamiehet totesivat, että asioissa noudatettu menettely oli vakiintuneen käytännön mukainen. Purkamishakemuksen esittäjä osallistui tähän istuntoon, ja sen edustajana oli sama asianajaja, joka edusti sitä 17.12.1991 annettuun tuomioon johtaneessa menettelyssä. Näin ollen se olisi voinut ennen tuomion julistamista vaatia suullisen käsittelyn aloittamista uudestaan ja vedota tosiseikkoihin [joihin se vetoaa purkamishakemuksen yhteydessä]. Purkamishakemuksen esittäjällä ei varmasti ollut vielä käytettävissään ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen 27.2.1992 antamaan tuomioon sisältyvää oikeudellista arviointia PVC-päätöksestä, toisin kuin kantajilla asioissa T-9/89—T-15/89 (ks. asia T-9/89, Hüls v. komissio, tuomio 10.3.1992, Kok. 1992, s. II-499, 382—385 kohta; asia T-10/89, Hoechst v.

komissio, tuomio 10.3.1992, Kok. 1992, s. II-629, 372—375 kohta; asia T-11/89, Shell v. komissio, tuomio 10.3.1992, Kok. 1992, s. II-757, 372—374 kohta; asia T-12/89, Solvay v. komissio, tuomio 10.3.1992, Kok. 1992, s. II-907, 345—347 kohta; asia T-13/89, ICI v. komissio, tuomio 10.3.1992, Kok. 1992, s. II-1021, 399—401 kohta; asia T-14/89, Montepide v. komissio, tuomio 10.3.1992, Kok. 1992, s. II-1155, 389—391 kohta ja asia T-15/89, Linz v. komissio, tuomio 10.3.1992, Kok. 1992, s. II-1275, 393—395 kohta). Tämä seikka ei kuitenkaan vaikuta mitenkään toteamukseen, jonka mukaan purkamishakemuksen esittäjällä oli kyseiset seikat tiedossaan ennen tuomion julistamista (ks. asia C-403/85 REV, Ferrandi v. komissio, tuomio 19.3.1991, Kok. 1991, s. I-1215).”

- 22 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin päätteli tästä määräyksen 19 kohdassa, että DSM:n mainitsevat eri muutokset ja lisäykset sekä niiden laajuus olivat riittävän ilmeisiä, jotta DSM saisi polypropeenipäätöksen luettuaan ja joka tapauksessa PVC-tapauksissa 10.12.1991 pidetyssä istunnossa tietoonsa purkamishakemuksessa mainitut seikat. Tämän vuoksi nämä seikat eivät missään tapauksessa voi olla EY:n tuomioistuimen perussäännön 41 artiklan ensimmäisessä kohdassa tarkoitettuja tosiseikkoja, jotka eivät olisi olleet DSM:n tiedossa ennen edellä mainitussa asiassa DSM vastaan komissio annettua tuomiota, eivätkä ne siten voi antaa aiheutta tämän tuomion purkamiseen.
- 23 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin lisäsi määräyksen 20 kohdassa, että PVC-tapauksissa annettu tuomio sellaisenaan samoin kuin komissiolle 5.5.1992 lähetetty kirje ja se, ettei kyseiseen kirjeeseen vastattu, olivat merkityksettömiä, koska DSM ei ollut niiden perusteella saanut tietää tosiseikkoja, jotka eivät siihen mennessä olleet sen tiedossa.
- 24 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoi siten 21 kohdassa seuraavaa:

”Kaikesta edellä esitetystä seuraa, että purkamishakemuksen esittäjän hakemuksessaan esiin tuomat tosiseikat eivät erikseen eivätkä myöskään yhdessä arvioituina ole tuomioistuimen perussäännön 41 artiklassa tarkoitettuja uusia tosiseikkoja ja että purkamishakemus on näin ollen jätettävä tutkimatta.”

Valitus

25 DSM vaatii valituksessaan, että yhteisöjen tuomioistuin

- toteaa, että valitus on tehty määräajassa;
- kumoaa valituksenalaisen määräyksen;
- kumoaa edellä mainitussa asiassa DSM vastaan komissio annetun tuomion;
- julistaa polypropeenipäätöksen mitättömäksi tai ainakin pätemättömäksi siltä osin kuin DSM on sen kohteena peruuttamalla komission DSM:lle määräämän sakon tai ainakin alentamalla sen määrää;
- määrää komission palauttamaan välittömästi kyseisen päätöksen ja edellä mainitussa asiassa DSM vastaan komissio annetun tuomion perusteella komissiolle 19.2.1992 maksetun sakon korkoineen ja kustannuksineen, jotka DSM on yksilöinyt tarkemmin komissiolle lähettämässään kirjeessä, koska sakko on määrätty mitättömän tai ainakin pätemättömän päätöksen perusteella;
- toissijaisesti kumoaa valituksenalaisen määräyksen ja palauttaa asian ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimelle, jotta viimeksi mainittu tuomioistuin tutkisi aineellisesti yhteisöjen tuomioistuimen päätöksen mukaisesti DSM:n purkamishakemuksen erityisesti määräämällä sellaisista asian selvittämistoimista, joita DSM on pyytänyt tai sellaisista toimenpiteistä,

jotka yhteisöjen tuomioistuin katsoo aiheellisiksi, tai ainakin toteuttaa sellaiset toimenpiteet, jotka yhteisöjen tuomioistuin tai ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoo yhteisöjen tuomioistuimen päätöksen mukaisesti aiheellisiksi;

- velvoittaa komission korvaamaan tässä oikeusasteessa aiheutuneet oikeudenkäyntikulut, mukaan lukien muutoksenhakumenettelystä aiheutuneet tai aiheutuvat kulut, ja erityisesti edellä mainitussa asiassa DSM vastaan komissio annettuun tuomioon johtaneesta menettelystä aiheutuneet kulut.

26 Komissio vaatii, että yhteisöjen tuomioistuin

- ensisijaisesti jättää valituksen tai ainakin DSM:n vaatimusten viidennen kohdan tutkimatta;
- toissijaisesti hylkää valituksen;
- joka tapauksessa velvoittaa DSM:n korvaamaan tässä oikeusasteessa aiheutuneet oikeudenkäyntikulut.

27 DSM esittää valituksensa tueksi viisi valitusperustetta, joista ensimmäinen koskee yhteisön oikeuden rikkomista siltä osin kuin EY:n tuomioistuimen perussäännön 41 artiklaa on tulkittu virheellisesti, toinen perusteluvollisuuden laiminlyöntiä siltä osin kuin EY:n tuomioistuimen perussäännön 41 artiklassa tarkoitettuja tosiseikkoja tutkittaessa on arvioitu ainoastaan valituksenalaisen määräyksen 6 ja 15 kohdassa mainittuja tosiseikkoja, kolmas perusteluvollisuuden laiminlyöntiä siltä osin kuin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on katsonut polypropeenipäätöksen tiedoksi annettuun tekstiin tehdyt muutokset ja lisäykset komission tekemään päätökseen verrattuna ”uusiksi tosiseikoiksi”, neljäs perusteluvollisuuden laiminlyöntiä siltä osin kuin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on katsonut PVC-tapausten istunnossa käydyin keskustelun perus-

teella, että jälkikäteen tehdyt muutokset ja lisäykset olisi saatettu DSM:n tietoon, viides perusteluvollisuuden laiminlyöntiä siltä osin kuin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on katsonut DSM:n mainitsemat muutokset ja lisäykset ”riittävän ilmeisiksi” sekä siltä osin kuin se on katsonut ne oikeudellisesti merkityksellisiksi ”tosiseikoiksi”, kuudes perusteluvollisuuden laiminlyöntiä siltä osin kuin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on katsonut, että PVC-tapauksissa annettu tuomio sellaisenaan samoin kuin DSM:n komissiolle lähettämä kirje ja se, ettei kirjeeseen vastattu, olivat merkityksettömiä, seitsemäs perusteluvollisuuden laiminlyöntiä siltä osin kuin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei ole tutkinut aineellisesti purkamishakemusta, kahdeksas yhdenvertaisuusperiaatteen loukkaamista siltä osin kuin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin PVC-tapauksissa omaksumansa kannan vastaisesti ei ole tutkinut purkamishakemusta aineellisesti, yhdeksäs yhdenvertaisuusperiaatteen loukkaamista siltä osin kuin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on asettanut polypropeenimenettelyn kohteena olleet yritykset eri asemaan kyseisen tuomion päivityksen perusteella ja viimeinen yhteisön oikeuden rikkomista siltä osin kuin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei ole katsonut, että kaikki toimielinten toimien mitättömyyttä koskevat perusteet kuuluvat ehdottomiin prosessinedeltyksiin.

- 28 Yhteisöjen tuomioistuimen presidentin 28.7.1993 tekemällä päätöksellä, jota asianosaiset eivät olleet vastustaneet, asian käsittelyä lykättiin 15.9.1994 asti asiassa C-137/92 P, komissio vastaan BASF ym., 15.6.1994 annetun tuomion (Kok. 1994, s. I-2555) vaikutusten tutkimiseksi.

Tutkittavaksi ottaminen

- 29 Komissio katsoo ensisijaisesti, että valitus on jätettävä tutkimatta. Ensinnäkin se, onko kyseessä tosiseikka tai uusi tosiseikka, on tosiseikkoja koskeva kysymys, minkä vuoksi valitus ei koske EY:n tuomioistuimen perussäännön 51 artiklassa tarkoitettuja oikeuskysymyksiä. Toiseksi, jos purkamishakemus olisi jätettävä tutkimatta sen vuoksi, ettei kysymyksessä ole uusi tosiseikka, kyseinen johtopäätös on tehtävä sitäkin suuremmalla syyllä, kun DSM väittää, ettei sillä ole ollut edes mahdollisuutta saada tosiseikkaa tietoonsa.

- 30 Ensimmäisen kohdan osalta on ensinnäkin todettava, että jos komission esittämät perustelut hyväksyttäisiin, sen seurauksena poistettaisiin mahdollisuus valittaa päätöksistä, joilla ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin jättää purkamishakemukset tutkimatta. Tällainen lopputulos olisi selvästi vastoin EY:n tuomioistuimen perussäännön 49 artiklan ensimmäistä kohtaa, jonka mukaan yhteisöjen tuomioistuimelta voidaan hakea muutosta ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen lopullisiin päätöksiin.
- 31 Seuraavaksi on joka tapauksessa todettava, että EY:n tuomioistuimen perussäännön 41 artiklan ensimmäisen kohdan ilmaisun "tietoon tulee merkitykseltään ratkaiseva tosiseikka, joka ei ole ollut yhteisöjen tuomioistuimen eikä uutta käsittelyä pyytävän asianosaisen tiedossa tuomiota annettaessa" tulkinta on oikeuskysymys, joka voidaan tutkia valituksen yhteydessä.
- 32 Lopuksi mikäli DSM:n esittämät eri valitusperusteet tutkitaan erikseen, jotkut niistä voivat koskea myös muita oikeuskysymyksiä, jotka liittyvät EY:n tuomioistuimen perussäännön 51 artiklan ensimmäisessä kohdassa tarkoitettuihin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa käydyn menettelyn lainvastaisuuksiin tai yhteisön oikeuden rikkomiseen, jotka voivat tämän määräyksen mukaisesti olla muutoksenhaun perusteena.
- 33 Tästä seuraa, että komission esittämä oikeudenkäyntiväite on hylättävä siltä osin kuin se koskee valitusta kokonaisuudessaan.
- 34 Komissio väittää toissijaisesti, että DSM:n vaatimus siitä, että yhteisöjen tuomioistuin määräisi komission palauttamaan sakon, on joka tapauksessa jätettävä tutkimatta, koska yhteisöjen tuomioistuin tai ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin eivät voi määrätä tällaisesta toimenpiteestä EY:n perustamissopimuksen 173 artiklan (josta on muutettuna tullut EY 230 artikla) perusteella.

- 35 Tältä osin on korostettava, että tämä DSM:n vaatimus edellyttää, että yhteisöjen tuomioistuin hyväksyisi DSM:n valituksen, kumoaisi valituksenalaisen määräyksen, lausuisi edellä mainitussa asiassa DSM vastaan komissio annettua tuomiota koskevan purkamishakemuksen tutkittavaksi ottamisesta, ottaisi sen tutkittavaksi, tutkisi aineellisesti kyseisen hakemuksen ja hyväksyisi sen ja tutkisi ensimmäisessä oikeusasteessa nostetun kumoamiskanteen. Tältä osin yhteisöjen tuomioistuimella olisi asetuksen N:o 17/17 artiklan nojalla EY:n perustamissopimuksen 172 artiklassa (josta on tullut EY 229 artikla) tarkoitettu täysi harkintavalta.
- 36 Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan perustamissopimuksen 173 artiklaan perustuvan laillisuusvalvonnan yhteydessä yhteisöjen tuomioistuimilla ei kuitenkaan ole toimivaltaa antaa määräyksiä (ks. mm. yhdistetyt asiat C-199/94 P ja C-200/94 P, *Pevasa ja Inpesca v. komissio*, määräys 26.10.1995, Kok. 1995, s. I-3709, 24 kohta). Sama koskee tilannetta, jossa yhteisöjen tuomioistuimilla on perustamissopimuksen 172 artiklan mukainen täysi harkintavalta.
- 37 Näin ollen valitus on jätettävä tutkimatta siltä osin kuin siinä vaaditaan, että yhteisöjen tuomioistuin määrää komission palauttamaan DSM:n maksaman sakon.

Pääasia

Ensimmäinen ja toinen valitusperuste: yhteisön oikeuden rikkominen siltä osin kuin EY:n tuomioistuimen perussäännön 41 artiklaa on tulkittu virheellisesti ja perusteluvollisuuden laiminlyönti siltä osin kuin EY:n tuomioistuimen perussäännön 41 artiklassa tarkoitettuja tosiseikkoja tutkittaessa on arvioitu ainoastaan valituksenalaisen määräyksen 6 ja 15 kohdassa mainittuja tosiseikkoja

- 38 DSM väittää ensimmäisellä valitusperusteellaan, että valituksenalaisen määräyksen 14 ja 15 kohta perustuvat virheelliseen tulkintaan EY:n tuomioistuimen perussäännön 41 artiklasta, jota on sovellettava kyseisen perussäännön 46 artiklan nojalla myös ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa käytävään purkamismenettelyyn.

- 39 Tämä valitusperuste jakautuu kolmeen osaan. Ensinnäkin valitusperusteen mukaan valituksenalaisen määräyksen 14 kohdassa mainittu edellytys, jonka mukaan tosiseikan pitäisi ajallisesti edeltää sen tuomion antamista, jonka purkamista haetaan, ei perustu EY:n tuomioistuimen perussäännön 41 artiklaan, jossa asetetaan ainoastaan edellytys, jonka mukaan tuomioistuimella ja purkamishakemuksen esittäjällä ei ole ennen tuomion julistamista ollut tiedossaan tosiseikkaa, johon vedotaan. Toiseksi väitetään, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on virheellisesti rajoittanut tutkimuksensa edellytykseen siitä, ettei tosiseikka ole tiedossa, tutkimatta sitä ennen uuden tosiseikan tietoon tulemista koskevaa edellytystä. Kolmanneksi väitetään, että ei ole näytetty, että kyseisessä 41 artiklassa tarkoitetut tosiseikat olivat jo tulleet tietoon, toisin sanoen, että ne olisivat tuomioistuimen ja kantajan käytettävissä asiakirjoina ja tietoina. DSM korostaa tältä osin, että sen komissiolle 5.5.1992 osoittama pyyntö koski juuri näiden asiakirjojen saamista ja että purkamismenettelyn yhteydessä esitetty vaatimus siitä, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin määräisi asian selvittämistoimista, liittyi tähän yhteyteen. Koska ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei tältä osin tutkinut asiaa, se tulkitsi virheellisesti EY:n tuomioistuimen perussäännön 41 artiklaa.
- 40 DSM väittää toisella valitusperusteellaan, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on rikkonut yhteisön oikeutta ja erityisesti laiminlyönyt perusteluvollisuutta, koska se on tutkinut ainoastaan valituksenalaisen määräyksen 6 ja 15 kohdassa mainitut "tosiseikat", jotka liittyvät siihen, että komission jäsenten kollegio ei ole käsitellyt tiedoksi annetun polypropeenipäätöksen tekstiä eikä varsinkaan sen hollanninkielistä versiota, sekä muihin PVC-tapauksissa annettussa tuomiossa esiin tuotuihin lainvastaisuuksiin, ja koska se on jättänyt huomiotta sen, että purkamishakemuksessa oli useita uusia "tosiseikkoja", joita pyydetyillä asian selvittämistoimilla oli tarkoitus määrittää.
- 41 Ensimmäisen valitusperusteen ensimmäisen osan osalta riittää, kun todetaan, että vaikka ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on valituksenalaisen määräyksen 14 kohdassa maininnut edellytyksen, jonka mukaan purkamishakemuksen perusteena olevien tosiseikkojen pitää ajallisesti edeltää tuomion antamista, se ei ole tehnyt siitä johtopäätöksiä eikä hylännyt DSM:n purkamishakemusta tämän edellytyksen perusteella. Näin ollen tämä väite on merkityksetön eikä yhteisöjen tuomioistuimen pidä tutkia sitä.
- 42 Ensimmäisen valitusperusteen toisen osan osalta on todettava, että juuri EY:n tuomioistuimen perussäännön 41 artiklan sanamuodosta ilmenee, että purkamishakemuksen tutkittavaksi ottaminen edellyttää, että tosiseikka, johon vedo-

taan, ei ollut purkamishakemuksen esittäjän tiedossa tuomiota annettaessa. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on siten perustellusti katsonut, että koska tämä edellytys ei ollut täyttynyt, ei ollut tarpeen tutkia, olivatko tosiseikat, joihin vedottiin, uusia.

43 Ensimmäisen valitusperusteen kolmannen osan sekä toisen valitusperusteen osalta, jotka on syytä tutkia yhdessä, on todettava, että EY:n tuomioistuimen perussäännön 41 artiklan ensimmäisen kohdan nojalla purkamishakemuksen on perustuttava yhteen tai useampaan tietoon tulleeseen uuteen tosiseikkaan. Kyseisen määräyksen toisen kohdan mukaisesti asiaa käsittelevä tuomioistuin voi tutkia asian aineellisesti ainoastaan silloin, jos se toteaa, että on olemassa uusi tosiseikka, toteaa tämän tosiseikan sellaiseksi, että sen perusteella voidaan aloittaa purkamismenettely, ja ottaa hakemuksen tältä osin tutkittavaksi.

44 Tästä seuraa, että niin kauan kuin uuden tosiseikan olemassaoloa ei ole todettu, purkamismenettelyyn ei voida turvautua, jotta asiaa käsittelevä tuomioistuin ryhtyisi uusiin asian selvittämistoimiin. Toisaalta on huomattava, että tässä asiassa DSM olisi voinut jo pääasiaa koskevassa menettelyssä vaatia niitä asian selvittämistoimia, joita se on vaatinut purkamisen osalta. Näin ollen on todettava, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on soveltanut oikein EY:n tuomioistuimen perussäännön 41 artiklaa, kun se on kieltäytynyt määräämästä asian selvittämistoimia, joilla pyrittäisiin selvittämään tosiseikkoja, joiden olemassaoloa DSM ei ollut näyttänyt hakemuksessaan, ja että se on perustellusti rajoittanut tutkimuksensa DSM:n purkamishakemuksessaan esiin tuomiin tosiseikkoihin.

45 Näin ollen ensimmäinen ja toinen valitusperuste on hylättävä.

Kolmas valitusperuste: perusteluvellollisuuden laiminlyönti siltä osin kuin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on katsonut polypropeenipäätöksen tiedoksi annettuun tekstiin tehdyt muutokset ja lisäykset komission tekemään päätökseen verrattuna "uusiksi tosiseikoiksi"

- 46 DSM muistuttaa, että se on esittänyt purkamishakemuksessaan yksityiskohtaisen selvityksen mahdollisista muutoksista polypropeenipäätökseen tiedoksi annettussa kappaleessa käytetyn kirjasinlajin erojen perusteella. DSM ei ole väittänyt, että nämä oletetut muutokset ja lisäykset merkitsisivät sellaista tosiseikkaa, jota olisi pidettävä PVC-tapauksissa annetussa tuomiossa tarkoitettulla tavalla erityisen vakavana ja ilmeisenä, koska tämän uuden tosiseikan olemassaolo voitaisiin todeta ainoastaan, jos komissio antaisi alkuperäisen tekstin käytettäväksi. Koska tällaista toteamusta ei ollut mahdollista tehdä, sillä, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on katsonut DSM:n saaneen kyseiset typografiset erot tietoonsa jo päätöksen tiedoksi antamisesta lähtien, ei ole merkitystä. Sama koskee DSM:n mukaan muita sen esittämiä tietoja, kuten sivunumeroinnin jaksoittaisuutta ja esilehdellä olevaa mainintaa "komission päätösehdotus 23.5.1986" sekä polypropeenipäätöksen tekemisen ja sen tiedoksi antamisen välillä kuluneen ajan oletettua pituutta. Myös tässä on DSM:n mukaan kysymys olettamuksista eikä toteen näytetyistä tosiseikoista, jotka voitaisiin näyttää toteen ainoastaan komissiolta pyydettyjen asiakirjojen avulla. Tästä seuraa, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tosiseikkoja koskeva arviointi tältä osin on virheellinen, koska kyse on tosiseikoista, jotka eivät olleet tuona päivänä ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen eivätkä myöskään DSM:n tiedossa.
- 47 Mikäli tämä valitusperuste koskee myös ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tutkimusta 30.5.1986 tiedoksi annettuun polypropeenipäätökseen sisältyneistä typografisista eroista, riittää, kun todetaan, että DSM on vedonnut näihin seikkoihin hakemuksessaan ja että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen oli siis lausuttava niistä, kuten se tekikin.
- 48 Siltä osin kuin DSM väittää, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei ole tutkinut muita kuin purkamishakemuksessa esitettyjä tosiseikkoja, valitusperuste on päällekkäinen ensimmäisen valitusperusteen kolmannen osan ja toisen valitusperusteen kanssa ja hylättävä samoilla perusteilla.

49 Näin ollen kolmas valitusperuste on hylättävä.

Neljäs valitusperuste: perusteluvelvollisuuden laiminlyönti siltä osin kuin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on katsonut PVC-tapausten istunnossa käydyin keskustelun perusteella, että jälkikäteen tehdyt muutokset ja lisäykset olisi saatettu DSM:n tietoon

50 DSM väittää tämän valitusperusteen ensimmäisessä osassa, että komission edustajan PVC-tapauksissa pidetyssä istunnossa esittämä ilmoitus, jonka mukaan komission työjärjestyksen 12 artiklaa ei ollut sovellettu, koski toista asiaa eikä sen avulla saatu selvyyttä siitä mahdollisuudesta, että polypropeenipäätökseen olisi tehty muutoksia. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen valituksenalaisen määräyksen 18 kohdassa tekemällä arvioinnilla, jonka mukaan DSM oli saanut tietoonsa ne tosiseikat, joihin se vetosi, ennen tuomion antamista PVC-tapauksissa käytyjen keskustelujen yhteydessä, ei siten ole oikeudellista merkitystä, ja se perustuu tosiseikkojen virheelliseen arviointiin.

51 Valitusperusteen toisessa osassa DSM väittää, ettei sillä ole ollut velvollisuutta pyytää suullisen käsittelyn aloittamista uudelleen, koska ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin voi työjärjestyksensä 62 artiklan mukaisesti määrätä omasta aloitteestaan tällaisesta käsittelyn uudelleen aloittamisesta. DSM:n mukaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen olisi tässä tapauksessa jopa pitänyt viran puolesta käsitellä asia uudelleen. Lisäksi käsittelyn uudelleen aloittamista koskevalla pyynnöllä ei olisi ollut käytännön merkitystä, sillä 10.12.1991 eli PVC-tapauksissa pidetyn istunnon päivämääränä tuomio, jonka julistamispäiväksi oli vahvistettu 17.12.1991, oli kiistatta jo lopullisessa muodossaan.

52 Neljännen valitusperusteen ensimmäisen osan osalta on huomattava, että EY:n perustamissopimuksen 168 a artiklan (josta on tullut EY 225 artikla) ja EY:n tuomioistuimen perussäännön 51 artiklan ensimmäisen kohdan nojalla muutoksenhaun perusteena voi olla ainoastaan se, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on rikkonut oikeussääntöjä, eikä tosiseikkojen arviointi. Kuten komissio on perustellusti tuonut esiin, DSM arvostelee valitusperusteensa tässä osassa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tosiseikkoja koskevaa toteamista, joten sitä ei voida ottaa tutkittavaksi valituksen yhteydessä.

- 53 Siltä osin kuin valitusperusteen toisessa osassa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta arvostellaan siitä, että se ei ole aloittanut suullista käsittelyä omasta aloitteestaan uudelleen, se ei koske valituksenalaista määräystä, vaan edellä mainitussa asiassa DSM vastaan komissio annettua tuomiota, joka ei ole nyt esillä olevan valituksen kohteena.
- 54 Myös neljäs valitusperuste on siten hylättävä.

Viides valitusperuste: perusteluvollisuuden laiminlyönti siltä osin kuin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on katsonut DSM:n mainitsevat muutokset ja lisäykset ja niiden sisällön "riittävän ilmeisiksi" sekä siltä osin kuin se on katsonut ne oikeudellisesti merkityksellisiksi "tosiseikoiksi"

- 55 DSM viittaa valituksenalaisen määräyksen 19 kohtaan ja katsoo, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on laiminlyönyt perusteluvollisuuden siltä osin kuin se on katsonut DSM:n mainitsevat muutokset ja lisäykset "riittävän ilmeisiksi" sekä siltä osin kuin se on katsonut ne oikeudellisesti merkityksellisiksi "tosiseikoiksi". Sillä, että oletettuja seikkoja pidetään riittävän ilmeisinä, ei ole DSM:n mukaan oikeudellista merkitystä, ja tosiseikkojen osalta arviointi on virheellinen.
- 56 Siltä osin kuin tämä valitusperuste kohdistuu ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tekemään arviointiin DSM:n mainitsemien muutosten ja lisäysten riittävästä ilmeisyydestä, se koskee tosiseikkoja koskevia kysymyksiä, joita ei siis voida tutkia valituksen yhteydessä.
- 57 Siltä osin kuin DSM arvostelee ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta siitä, että se on katsonut näiden muutosten ja lisäysten olevan merkityksellisiä, riittää, kun todetaan, että DSM on vedonnut näihin seikkoihin hakemuksessaan, joten ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tehtävänä oli tutkia ne.

58 Viides valitusperuste on siten hylättävä.

Kuudes valitusperuste: Perusteluvelvollisuuden laiminlyönti siltä osin kuin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on katsonut, että PVC-tapauksissa annettu tuomio sellaisenaan samoin kuin DSM:n komissiolle lähettämä kirje ja se, ettei kirjeeseen vastattu, olivat merkityksettömiä

59 DSM väittää, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on laiminlyönyt perusteluvelvollisuuden, koska se on valituksenalaisen määräyksen 20 kohdassa katsonut, että PVC-tapauksissa annettu tuomio sellaisenaan sekä komissiolle 5.5.1992 lähetetty kirje ja se, ettei kirjeeseen vastattu, olivat merkityksettömiä. Kuitenkin komissiolle lähetetyn kirjeen tarkoituksena oli muun muassa saada ne asiakirjat, joiden perusteella olisi ollut mahdollista selvittää tosiseikat, jotka eivät siihen mennessä olleet DSM:n tiedossa, ja kirje oli siten merkityksellinen. Asianosaisilla on DSM:n mukaan oikeus pyytää tuomion purkamista, jos on syytä olettaa sellaisten uusien tosiseikkojen olevan olemassa, jotka voivat vaikuttaa ratkaisevasti menettelyn lopputulokseen.

60 Tältä osin on syytä korostaa, että valituksenalaisen määräyksen 20 kohdasta ilmenevä arviointi, jonka mukaan DSM ei ole saanut tietoonsa tosiseikkoja, jotka eivät ole siihen asti olleet sen tiedossa, PVC-tapauksissa annetun tuomion sekä DSM:n 5.5.1992 komissiolle lähettämän kirjeen ja sen, ettei siihen vastattu, perusteella, on tosiseikkoja koskeva toteamus, joka ei kuulu yhteisöjen tuomioistuimen toimivaltaan sen tutkiessa valitusta.

61 Toisaalta EY:n tuomioistuimen perussäännön 41 artiklasta ilmenee nimenomaisesti, että purkamishakemuksen on perustuttava tietoon tulleeseen tosiseikkaan. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on siten perustellusti katsonut, että pelkillä oletamuksilla, jotka pitäisi tarkistaa asian selvittämistoimilla, ei ole ollut purkamismenettelyn yhteydessä merkitystä.

62 Kuudes valitusperuste on siis hylättävä.

Seitsemäs ja kahdeksas valitusperuste: perusteluvelvollisuuden laiminlyönti ja yhdenvertaisuusperiaatteen loukkaaminen siltä osin kuin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei PVC-tapauksissa ottamastaan kannasta poiketen ole tutkinut purkamishakemusta aineellisesti

63 DSM väittää seitsemännellä valitusperusteellaan, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on laiminlyönyt perusteluvelvollisuuden, koska se on vastoin asiaa koskevaa oikeuskäytäntöään jättänyt tutkimatta purkamishakemuksen aineellisesti.

64 Kahdeksannella valitusperusteellaan DSM väittää, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on loukannut yhdenvertaisuusperiaatetta, koska toisin kuin PVC-tapauksissa, se ei ole tutkinut purkamishakemusta aineellisesti DSM:n toimittamien tietojen perusteella. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen viimeksi mainituissa tapauksissa määräämät asian selvittämistoimet eivät poikkeakaan DSM:n esittämistä tietojensaantipyyntöistä.

65 Nämä valitusperusteet, jotka on syytä tutkia yhdessä, perustuvat purkamismenettelyä koskevaan virheelliseen tulkintaan. EY:n tuomioistuimen perussäännön 41 artiklan toisessa kohdassa määrätään nimittäin nimenomaisesti, että uusi käsittely aloitetaan yhteisöjen tuomioistuimen päätöksellä, jossa nimenomaisesti todetaan, että on olemassa uusi tosiseikka, sekä katsotaan, että tosiseikka ominaisuuksiltaan on sellainen, että se edellyttää uutta käsittelyä, ja hakemukseen voidaan tällä perusteella suostua. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 127 artiklan 2 kohdan mukaan ”ottamatta kantaa pääasiaan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ratkaisee — — otettuaan huomioon asianosaisten kirjalliset huomautukset, otetaanko hakemus tutkittavaksi”. Tämän artiklan 3 kohdan mukaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin tutkii pääasian vain, jos se päättää ottaa hakemuksen tutkittavaksi.

- 66 Tämä menettelyn jakaminen kahteen vaiheeseen, joista ensimmäinen koskee tutkittavaksi ottamista ja jälkimmäinen pääasiaa, selittyy purkamismenettelyn aloittamista koskevilla tiukoilla edellytyksillä, koska purkaminen sinänsä on ymmärrettävä siten, että tällä muutoksenhakukeinolla estetään oikeusvoiman toteutuminen (ks. asia 116/78 REV, Bellintani ym. v. komissio, tuomio 10.1.1980, Kok. 1980, s. 23, 3 kohta).
- 67 Näin ollen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta ei voida arvostella siitä, että se on lausunut ainoastaan hakemuksen tutkittavaksi ottamisesta, eikä ole myöskään syytä vedota tapaan, jolla se on menetellyt PVC-tapauksissa.
- 68 Seitsemäs ja kahdeksas valitusperuste on näin ollen hylättävä.

Yhdeksäs valitusperuste: yhdenvertaisuusperiaatteen loukkaaminen siltä osin kuin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on asettanut polypropeenimenettelyn kohteena olleet yritykset eri asemaan kyseisen tuomion päiväyksen perusteella

- 69 DSM väittää, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on loukannut yhdenvertaisuusperiaatetta, koska se on asettanut polypropeenimenettelyn kohteena olleet yritykset eri asemaan kyseisen tuomion päiväyksen perusteella. Kolmessa tapauksessa tuomio on annettu 24.10.1991, neljässä 17.12.1991 ja seitsemässä 10.3.1992. Viimeksi mainitut yritykset ovat siten voineet tehdä valituksen PVC-tapauksissa annetun tuomion perusteluihin vedoten. Koska kyseessä ovat yhdistetyt asiat, tämä eriarvoinen kohtelu on sitäkin merkityksellisempi, kun asianosaiset eivät ole voineet mitenkään vaikuttaa niihin päivämääriin, joina ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on antanut ratkaisunsa. Valituksenalaisen määräyksen 18 kohdassa myönnetään tämä asianosaisten asemaa koskeva ero, mutta siihen ei liitetä mitään seurauksia sen vuoksi, että DSM:llä on jo ollut kyseiset tosiseikat tiedossaan ennen tuomion julistamista. DSM katsoo, että tämä arviointi on paitsi oikeudellisesti merkityksetön ja tosiseikkojen osalta virheellinen, myös epäasianmukainen tapa perustella eriarvoista kohtelua.

- 70 Tältä osin on todettava ensinnäkin, että väite, joka perustuu siihen, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei ole yhdistetyissä asioissa julistanut tuomioitaan samana päivänä, koskee pääasian oikeudenkäyntiä, jonka käsittely on päätetty edellä mainitussa asiassa DSM vastaan komissio annetulla tuomiolla, eikä purkamismenettelyä, joka johti nyt esillä olevan valituksen kohteena olevan valituksenalaisen määräyksen antamiseen.
- 71 Toisaalta siltä osin kuin väitteellä pyritään kyseenalaistamaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen toteamus, jonka mukaan DSM:llä on ollut tiedossaan sen purkamishakemuksensa tueksi esittämät tosiseikat ennen purkamishakemuksen kohteena olleen tuomion julistamista, on todettava, että tämä peruste koskee tosiseikkoja koskevia kysymyksiä eikä sitä siten voida tutkia valituksen yhteydessä.
- 72 Yhdeksäs valitusperuste on siten hylättävä.

Kymmenes valitusperuste: yhteisön oikeuden rikkominen siltä osin kuin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei ole katsonut, että kaikki toimielinten toimien mitättömyyttä koskevat perusteet kuuluvat ehdottomiin prosessinedellytyksiin

- 73 DSM:n mukaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on rikkonut yhteisön oikeutta siltä osin kuin se ei ole katsonut, että kaikki yhteisön toimen mitättömyyttä koskevat perusteet liittyvät ehdottomiin prosessinedellytyksiin, että asianosaiset voivat vedota niihin määräajoista riippumatta ja että yhteisöjen tuomioistuinten on tutkittava ne viran puolesta. PVC-tapauksissa annetussa tuomiossa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoi, että yhteisön toimen mitättömyyttä koskeva peruste liittyy ehdottomiin prosessinedellytyksiin, että asianosaiset voivat vedota siihen menettelyn aikana määräajoista riippumatta ja että yhteisöjen tuomioistuinten on tutkittava se viran puolesta. Kantajalla on siis mahdollisuus vedota tähän perusteeseen missä tahansa käsittelyn vaiheessa ja siten myös tuomion julistamisen jälkeen, ilman että tämä olisi sidottu määräaikoihin, ja ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen velvollisuutena on tutkia, onko peruste hyväksyttävä. Mikäli asian selvittämistoimet ovat tältä osin tarpeen, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen on ryhdyttävä niihin.

- 74 Ilman, että olisi tarpeen tutkia PVC-tapauksissa annetussa tuomiossa käytettyä mitättömyyden käsitettä tai myöskään sitä, millä edellytyksillä kumoamisasian yhteydessä voidaan todeta toimen mitättömyys, tältä osin riittää, kun todetaan, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen on valituksenalaisessa määräyksessä pitänyt lausua ainoastaan edellä mainitussa asiassa DSM vastaan komissio annettua tuomiota koskevan purkamishakemuksen tutkittavaksi ottamisesta eikä sen ole tässä yhteydessä pitänyt ottaa kantaa polypropeenipäätökseen.
- 75 Tämä kymmenes valitusperuste on hylättävä.
- 76 Koska näin ollen yhtäkään DSM:n esittämistä valitusperusteista ei voida hyväksyä, valitus on hylättävä kokonaisuudessaan.

Oikeudenkäyntikulut

- 77 Yhteisöjen tuomioistuimen työjärjestyksen 69 artiklan 2 kohdan mukaan, jota sovelletaan valituksen käsittelyyn 118 artiklan nojalla, asianosainen, joka häviää asian, veloitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Koska DSM on hävinnyt asian, se on veloitettava korvaamaan tässä oikeusasteessa aiheutuneet oikeudenkäyntikulut.

Näillä perusteilla

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN (kuudes jaosto)

on antanut seuraavan tuomiolauselman:

- 1) Valitus hylätään.
- 2) DSM NV velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Kapteyn

Hirsch

Mancini

Murray

Ragnemalm

Julistettiin Luxemburgissa 8 päivänä heinäkuuta 1999.

R. Grass

kirjaaja

P. J. G. Kapteyn

kuudennen jaoston puheenjohtaja